

IPUIAK. ¹

Ondar-alecho bat
euskararentzat.

Arza eta Mandoa.

Mando bat zijoala
ardo kargarekin,
mendi bidean arza
zuben topoz egin;
zeña arto bat jan ta
jaisten baitzan beera;
egarriyak emanik
erreka batera;
mandoak zubenean
ikusi ura an,
esan zuben dardaraz
jarririk beregan;
ba onek emen ill ta
nau segiran jango,
eta da gero ortzak
garbitubaz joango;
bañan ez, etzan pasa
alako gauzikan,
galdetu zion ia
zer karga zeraman:

Jauna, eranzun zion,
daramat ardoa;
eta ler char egiñaz
nekaturik noa;
bedorrek taintacho bat
eran nai baluke,
prest jartzeko moduba
egingo genduke;
eta esan ta egin,
jachirik lurrera,
ustu zuten zagiya
errolla batera.
Arza, nola senti zan
biziरो egarri,
zulo artan gustora
zan eraten jarri;
bañan ain ziyon gogoz
berari eraso,
denbora laburrean
moskortu zan oso.

(1) Fábulas premiadas con *medalla de plata* en las fiestas euskaras celebradas en Durango, en Julio de 1886.

Orduban ziran lanak
arzarentzat asi,
erorita zituben
ortz guziyak ausi;
eta aldaroka non
joango zan mendira,
mandoaren atzetik
sartu zan errira:
zeñetan ziozkaten
azkazalak moztu,
eta limaz, letagin
zorrotzak kamuztu;
eta katez loturik

komerigille an,
gertatu zan moskorra
pasatutakoan.

.

Onek erakusten du
zer dan eratea,
geiegik nola duben
egiten kaltea;
bada ichuka sobra
dubenak eraten,
dala oso arrisku
aundietan jartzen.

RAMON ARTOLA.

